

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Prawo przedsiębiorców.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Krzysztofa Piątkowskiego.

(-) Mateusz Bochenek; (-) Piotr Borys; (-) Borys Budka; (-) Janusz Cichoń; (-) Adam Cyrański; (-) Zofia Czernow; (-) Eugeniusz Czykwini; (-) Joanna Fabisiak; (-) Joanna Frydrych; (-) Konrad Frysztak; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Aleksandra Gajewska; (-) Elżbieta Gelert; (-) Tomasz Głogowski; (-) Marta Golbik; (-) Cezary Grabarczyk; (-) Riad Haidar; (-) Iwona Hartwich; (-) Paulina Hennig-Kłoska; (-) Klaudia Jachira; (-) Joanna Jaśkowiak; (-) Dariusz Joński; (-) Ewa Kołodziej; (-) Zbigniew Konwiński; (-) Tomasz Kostuś; (-) Iwona Maria Kozłowska; (-) Robert Kropiwnicki; (-) Marek Krzakała; (-) Henryka Krzywonos-Strycharska; (-) Maciej Lasek; (-) Katarzyna Lubnauer; (-) Artur Łacki; (-) Magdalena Łośko; (-) Arkadiusz Marchewka; (-) Rajmund Miller; (-) Killion Munyama; (-) Arkadiusz Myrcha; (-) Dorota Niedziela; (-) Małgorzata Niemczyk; (-) Barbara Nowacka; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Mirosława Nykiel; (-) Marzena Okła-Drewnowicz; (-) Tomasz Olichwer; (-) Paweł Papke; (-) Małgorzata Pępek; (-) Krzysztof Piątkowski; (-) Jacek Protas; (-) Ireneusz Raś; (-) Monika Rosa; (-) Marek Rząsa; (-) Krystyna Sibińska; (-) Bartłomiej Sienkiewicz; (-) Krystyna Skowrońska; (-) Waldemar Sługocki; (-) Marek Sowa; (-) Franciszek Sterczewski; (-) Mirosław Suchoń; (-) Michał Szczerba; (-) Andrzej Szewiński; (-) Iwona Śledzińska-Katarasińska; (-) Jarosław Urbaniak; (-) Anna Wasilewska; (-) Marta Wcisło; (-) Ryszard Wilczyński; (-) Witold Zembaczyński; (-) Urszula Zielińska; (-) Tomasz Zimoch; (-) Tadeusz Zwiefka.

USTAWA

z dnia ..... r.

o zmianie ustawy – Prawo przedsiębiorców

Art. 1. W ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z 2020 r. poz.424) po art. 18 dodaje się art. 18a w brzmieniu:

„Art. 18a. 1. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną, który prowadzi działalność gospodarczą nieprzerwanie przynajmniej przez okres przekraczający 6 miesięcy, niezatrudniający pracowników, może skorzystać w danym roku kalendarzowym w jednym wybranym przez siebie miesiącu z obniżenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne o 50% z tytułu realizacji prawa do wypoczynku.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przedsiębiorców spełniających warunki określone w art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2020 r. poz. 174).”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Artykuł 66 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przyznaje pracownikom prawo do określonych w ustawie dni wolnych od pracy i corocznych płatnych urlopów (prawo do wypoczynku). Wobec tego tylko osobom fizycznym świadczącym pracę na podstawie stosunku pracy przysługuje roszczenie o płatny urlop wypoczynkowy od pracodawcy. W przypadku osoby fizycznej będącej przedsiębiorcą stosunek pracy nie istnieje, wobec tego zamiast urlopu wypoczynkowego taka osoba może w wybrane dni nie realizować bieżącej działalności gospodarczej, np. ze względu na wyjazd na wczasy, ale obciążą ją koszty tych wolnych dni, w tym koszty należnych składek na ubezpieczenia społeczne. Zdaniem projektodawców prawo do wypoczynku powinno obejmować obok pracowników również tzw. samozatrudnionych, natomiast nie powinno ono dotyczyć przedsiębiorców, którzy zatrudniają przynajmniej jednego pracownika, bowiem są oni również pracodawcami według Kodeksu pracy.

Celem projektowanej ustawy o zmianie ustawy – Prawo przedsiębiorców jest przyznanie samozatrudnionym ulgi w jednym miesiącu w danym roku kalendarzowym w opłacie składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu realizacji prawa do wypoczynku (ulga na wypoczynek dla samozatrudnionych). W dotychczasowym stanie prawnym nie występuje regulacja dotycząca prawa do wypoczynku dla osób samozatrudnionych. Projektowana ustawa jest reakcją na sygnały płynące od przedsiębiorców.

Zgodnie z informacją Głównego Urzędu Statystycznego szacunkowa liczba osób fizycznych prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, które nie zatrudniały pracowników na podstawie stosunku pracy (tzw. „samozatrudnieni”) na koniec 2018 r. wyniosła około 1,3 mln i w porównaniu do analogicznego okresu 2017 r. wzrosła o około 8,3%. W latach 2012-2015 liczba ta utrzymywała się na niezmiennym poziomie 1,1 mln osób, natomiast w 2016 r. wzrosła o około 4,5%, a w 2017 r. o 4,3%.

Projektowana regulacja zakłada przyznanie przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną, który prowadzi działalność gospodarczą nieprzerwanie przynajmniej przez okres przekraczający 6 miesięcy, niezatrudniającemu pracowników, możliwości skorzystania w danym roku kalendarzowym w jednym wybranym przez siebie miesiącu z obniżenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne o 50% z tytułu realizacji prawa do wypoczynku. Prowadzenie działalności gospodarczej nieprzerwanie przynajmniej przez okres przekraczający 6 miesięcy jest zdaniem projektodawców minimalnym okresem, po którym ulga z tytułu realizacji prawa do wypoczynku powinna zostać przyznana, natomiast obniżenie o 50% w jednym miesiącu składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne spowoduje, że samozatrudniony nie poniesie tych kosztów wypoczywając przez około 2 tygodnie. Jednocześnie proponuje się wprowadzenie analogicznego rozwiązania jak przy uldze na start (art. 18 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców) polegającego na wyłączeniu z proponowanej regulacji przedsiębiorców spełniających warunki określone w art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2020 r. poz. 174), których składki na ubezpieczenie społeczne rolników są znacznie niższe od składek płaconych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Przewiduje się, że projekt ustawy wprowadzi pozytywne skutki społeczne, gospodarcze i prawne. Skutki finansowe są bardzo trudne do oszacowania, gdyż z jednej strony nie wiadomo jaka liczba samozatrudnionych skorzysta z możliwości obniżenia w jednym miesiącu danego roku kalendarzowego składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne o 50% z tytułu realizacji prawa do wypoczynku, a z drugiej strony nie wiadomo ilu z nich dzięki tej uldze nie zawiesi wykonywania działalności gospodarczej.

Przedmiotowy projekt ustawy nie powoduje dodatkowych kosztów po stronie budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Niniejszy projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo przedsiębiorców dotyczy mikroprzedsiębiorców niezatrudniających pracowników. Ocenia się, że regulacja ta pozytywnie wpłynie na ich działalność. Projektowana ustawa nie dotyczy mikroprzedsiębiorców zatrudniających pracowników oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 15 maja 2020 r.

BAS-WAPM-871/20

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo przedsiębiorców (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Krzysztof Piątkowski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2019 r. poz. 1028, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy zakłada dodanie art. 18a w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, ze zmianami). Zgodnie z proponowanym przepisem przedsiębiorca będący osobą fizyczną, prowadzący działalność gospodarczą nieprzerwanie przynajmniej przez okres przekraczający sześć miesięcy, niezatrudniający pracowników, będzie mógł skorzystać w danym roku kalendarzowym w jednym wybranym przez siebie miesiącu z obniżenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne o 50% z tytułu realizacji prawa do wyczerpania. Uprawnienie nie będzie dotyczyło przedsiębiorców prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą i podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników (przedsiębiorców spełniających warunki określone w art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników¹).

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹ Dz. U. z 2020 r. poz. 174.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Ze względu na przedmiot projektu ustawy – uprawnienie mikroprzedsiębiorcy do obniżenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne – należy uwzględnić art. 107 i art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE) ustalające zasady przyznawania pomocy przedsiębiorstwom przez państwa członkowskie. Zgodnie z art. 107 ust. 1 TfUE, z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w TfUE, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych, w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji, poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową.

Zakaz udzielania pomocy państwa nie jest jednak bezwzględny. Zgodna z rynkiem wewnętrznym jest np. pomoc o charakterze socjalnym przyznawana indywidualnym konsumentom, pod warunkiem że jest przyznawana bez dyskryminacji związanej z pochodzeniem produktów albo pomoc mająca na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi (art. 107 ust. 2 lit. a oraz lit. b TfUE). Ponadto za zgodną z rynkiem wewnętrznym może być uznana np. pomoc przeznaczona na zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego (art. 107 ust. 3 lit. b TfUE).

Zgodnie z art. 108 ust. 3 TfUE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swoich uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Jeżeli uzna, że plan nie jest zgodny z rynkiem wewnętrznym, wszczyna niezwłocznie procedurę wyjaśniającą. Państwo członkowskie nie może wprowadzić w życie projektowanych środków, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej w trybie rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej².

Wykonaniu art. 108 ust. 3 TfUE służy, na gruncie polskiego prawa krajowego, ustawa z 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej³. Stosownie do art. 12 ust. 1 tej ustawy, projekty programów pomocowych (programem pomocowym jest np. projekt ustawy przewidujący udzielanie pomocy publicznej) wymagają uzyskania opinii Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK). Opinie te zawierają m.in. stanowisko czy projekt przewiduje udzielanie pomocy publicznej, stanowisko w sprawie zgodności pomocy publicznej z rynkiem wewnętrznym, propozycje zmian przedstawione w celu zapewnienia zgodności postanowień projektu ze wspólnym rynkiem, stanowisko w sprawie obowiązku notyfikacji projektu.

---

² Dz. Urz. UE L 248 z 24.9.2015, s. 9.

³ Dz. U. z 2018 r. poz. 362, ze zm.

Podmioty właściwe do wystąpienia z wnioskiem o wydanie opinii określa art. 13 ustawy – z wnioskiem takim występuje organ administracji publicznej opracowujący projekt programu pomocowego. Natomiast w przypadku projektu ustawy będącej programem pomocowym opracowanym przez podmiot niebędący organem administracji publicznej (art. 16a ustawy), o opinię i przekazanie do Komisji projektu, w celu dokonania jego notyfikacji, występuje organ właściwy na podstawie Regulaminu Sejmu. Organem tym jest Marszałek Sejmu (art. 10 ust. 1 pkt 10a regulaminu Sejmu). Wniosek jest kierowany do Prezesa UOKiK. Decyzję w sprawie dokonania notyfikacji podejmuje, po zapoznaniu się z opinią Prezesa UOKiK, Rada Ministrów (art. 16 ust. 2 ustawy). Prezes UOKiK, za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP przy UE w Brukseli, dokonuje notyfikacji projektu programu pomocowego, czyli przekazuje Komisji projekt ustawy, by Komisja mogła dokonać oceny planowanej pomocy ze rynkiem wewnętrznym.

Niektóre rodzaje pomocy są uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem i zwolnione z obowiązku notyfikacji, o którym mowa w art. 108 ust. 3 TfUE na mocy rozporządzeń Komisji. Należy do nich rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis*⁴ (dalej: rozporządzenie 1407/2013). Zgodnie z rozporządzeniem 1407/2013, pomoc, która spełnia wszystkie warunki w nim określone, w szczególności dotyczące wielkości i okresu, w którym jest udzielana, jest uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem i zwolniona z obowiązku notyfikacyjnego.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Projektowana ustawa zakłada umożliwienie przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną, prowadzącemu działalność gospodarczą nieprzerwanie przynajmniej przez okres przekraczający sześć miesięcy, niezatrudniającemu pracowników, skorzystanie w danym roku kalendarzowym w jednym wybranym przez siebie miesiącu z obniżenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne o 50% z tytułu realizacji prawa do wypoczynku.

Należy rozważyć, czy proponowana regulacja jest zgodna z art. 107 ust. 1 TfUE, ustalającym reguły przyznawania pomocy przedsiębiorcom przez państwa członkowskie. W myśl orzecznictwa Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE), pomoc udzielona przez państwo członkowskie przedsiębiorcy jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, jeżeli spełnia cztery przesłanki: 1) pomoc została udzielona przez państwo członkowskie lub przy użyciu jego zasobów, 2) pomoc stanowi dla przedsiębiorstwa korzyść, 3) pomoc ma charakter selektywny,

---

⁴ Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013 r., s. 1, ze zm.

4) pomoc grozi zakłóceniem lub zakłóca konkurencję oraz wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Przesłanki te muszą być spełnione kumulatywnie⁵.

Ad 1) Projekt ustawy zmierza m.in. do ustanowienia prawa do obniżenia obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne. Przewidziane w projekcie wsparcie dla mikroprzedsiębiorców polega na rezygnacji przez państwo z uzyskiwania od przedsiębiorców środków finansowych, pobieranych od nich obowiązkowo i zasilających finanse publiczne. Pierwsza z przesłanek uznania pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym, w rozumieniu art. 107 TfUE, jest więc spełniona. Wsparcie, o którym mowa w projekcie, jest udzielane przez państwo członkowskie.

Ad 2) Zgodnie z orzecznictwem TSUE pojęcie przedsiębiorstwa jest rozumiane szeroko i obejmuje wszystkie podmioty uczestniczące w działalności gospodarczej (rozumianej jako oferowanie towarów lub usług na rynku wewnętrznym⁶), niezależnie od ich formy organizacyjnej i prawnej oraz źródeł finansowania⁷. Mikroprzedsiębiorcy nie będą musieli uiszczać części obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne w pełnej wysokości. Druga z przesłanek uznania pomocy za niezgodną z rynkiem wewnętrznym, w rozumieniu art. 107 TfUE, jest więc również spełniona.

Ad 3) W myśl orzecznictwa TSUE pomoc udzielana przedsiębiorstwom przez państwa ma charakter selektywny, jeżeli sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów” w porównaniu z innymi, które znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej. Nie stanowią natomiast pomocy korzyści stosowane bez rozróżnienia do wszystkich podmiotów⁸. Uprawnienie, o którym mowa w projekcie ustawy, będzie dotyczyło określonej kategorii przedsiębiorców (mikroprzedsiębiorców, niezatrudniających pracowników, prowadzących działalność gospodarczą nieprzerwanie przynajmniej przez okres przekraczający sześć miesięcy, korzystających z urlopu wypoczynkowego). Prawa do obniżenia składek nie będą mieli np. przedsiębiorcy, którzy znajdują się w zbliżonej sytuacji, ale nie będą mogli wykazać prowadzenia nieprzerwanej, co najmniej sześciomiesięcznej, działalności albo

---

⁵ Wyrok TSUE z 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, *Altmark*, EU:C:2003:415; wyrok SPI z 22 lutego 2006 r. w sprawie T-34/02 *EURL Le Levant 001 i in. przeciwko Komisji*, EU:T:2006:59.

⁶ Wyrok TSUE z 18 czerwca 1998 r. w sprawie C-35/96 *Komisja p. Republice Włoskiej*, EU:C:1998:303, pkt 36.

⁷ Wyrok TSUE z 23 kwietnia 1991 r. w sprawie C-41/90 *Höfner i Elser*, EU:C:1991:161, pkt 21.

⁸ Wyrok TSUE z 15 listopada 2011 r. w sprawach połączonych C-106/09 P i C-107/09 *Komisja (C-106/09 P) i Królestwo Hiszpanii (C-107/09 P) p. Government of Gibraltar i Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej*, EU:C:2011:732, pkt. 73-75.

przedsiębiorcy zatrudniający np. jednego pracownika, a wskutek korzystania z urlopu wypoczynkowego zmuszeni będą do ograniczenia w tym czasie swojej działalności. Można więc mówić o selektywności proponowanego wsparcia.

Ad 4) W odniesieniu do przesłanki groźby zakłócenia lub zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi przyjmuje się w orzecznictwie TSUE, że dla jej zaistnienia nie jest konieczne wykazanie faktycznego wpływu pomocy na wymianę handlową między państwami członkowskimi i rzeczywistego zakłócenia konkurencji. Wystarczające jest wykazanie jedynie potencjalnego wpływu pomocy na tę wymianę handlową i zakłócenie konkurencji⁹. Nie jest również konieczne, by przedsiębiorstwa korzystające z udzielanej pomocy uczestniczyły w wewnątrzunijnej wymianie handlowej. Przyznane im korzyści mogą bowiem utrudniać wejście na rynek wewnętrzny danego państwa przedsiębiorcom z innych państw członkowskich lub też wejście na rynek innego państwa. Przyjmuje się, że nawet pomoc o stosunkowo niewielkim zakresie może zostać uznana za wpływającą na wymianę handlową między państwami członkowskimi, jeżeli w sektorze, w którym działają przedsiębiorstwa korzystające z niej, istnieje silna konkurencja.

Wielkość proponowanego w projekcie wsparcia (obniżenie o 50 %, jeden raz w roku kalendarzowym, obowiązkowej składki na ubezpieczenie społeczne) jest niewielka i jest małe prawdopodobieństwo nawet potencjalnego wpływu pomocy na wymianę handlową i zakłócenie konkurencji. Jednak takiej oceny nie można całkowicie wykluczyć. Należałoby wówczas potraktować projekt jako projekt programu pomocowego.

Proponowanych regulacji nie można natomiast uznać za stanowiących plan pomocy *de minimis*. Projekt ustawy nie zawiera postanowień zapewniających spełnienie wszystkich warunków określonych w rozporządzeniu 1407/2013, nie odwołuje się do kategorii pomocy *de minimis* oraz nie przewiduje procedury i pułapów zapewniających zgodność konkretnej pomocy z regułami tego rozporządzenia.

W związku z możliwością uznania projektu za projekt programu pomocowego konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej, której pierwszym krajowym elementem jest zaopiniowanie projektu przez Prezesa UOKiK w trybie art. 12 w zw. z art. 16a ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Zgodnie z art. 12 tej ustawy projekty programów pomocowych wymagają uzyskania opinii Prezesa UOKiK.

---

⁹ Wyrok SPI z 4 września 2009 r. w sprawie T-211/05 *Republika Włoska p. Komisji*, EU: T:2009:304, pkt 152 potwierdzony wyrokiem TSUE z 24 listopada 2011 r. w sprawie C-458/09 P *Republika Włoska p. Komisji*, EU:C:2011:769.

4. Konkluzja

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo przedsiębiorców może zostać uznany za plan pomocy państwa w rozumieniu art. 108 ust. 3 TfUE. W związku z tym istnieją podstawy do skierowania przez Marszałka Sejmu wniosku do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o wydanie opinii na podstawie art. 12 w związku z art. 16a ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

Autor:

Dorota Olejniczak

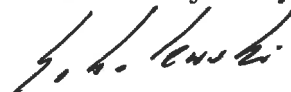
ekspert ds. legislacji

w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 15 maja 2020 r.

BAS-WAPM-872/20

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo przedsiębiorców (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Krzysztof Piątkowski) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt ustawy zakłada dodanie art. 18a w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, ze zmianami). Zgodnie z proponowanym przepisem przedsiębiorca będący osobą fizyczną, prowadzący działalność gospodarczą nieprzerwanie przynajmniej przez okres przekraczający sześć miesięcy, niezatrudniający pracowników, będzie mógł skorzystać w danym roku kalendarzowym w jednym wybranym przez siebie miesiącu z obniżenia składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne o 50% z tytułu realizacji prawa do wypoczynku. Uprawnienie nie będzie dotyczyło przedsiębiorców prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą i podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników (przedsiębiorców spełniających warunki określone w art. 5a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, Dz. U. z 2020 r. poz. 174).

Projekt ustawy może zostać uznany za plan pomocy państwa w rozumieniu art. 108 ust. 3 TfUE. Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo przedsiębiorców nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Autor:

Dorota Olejniczak
ekspert ds. legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski